

la forma de les coses

(the shape of things)

de Neil Labute
direcció Julio Manrique

Una producció de:

 teatre lliure

i

Notes de producció

El primer trimestre de 2006 ens arriba el text de *"The Shape of things"*, del reconegut autor nord-americà Neil LaBute. Una vegada més és de la mà de Julio Manrique, interessat i entusiasmada per dirigir l'obra. Els bons resultats per la feina feta en projectes anteriors, com ara "Els boscos", no ens deixa cap dubte per a seguir-hi treballant.

La proposta és treballar amb el mateix equip, tan tècnic com artístic. Això ens estimula encara més, la professionalitat i confiança demostrada per tots, és garantia. Ara costa treballar amb companyia estable i el fet de que aquesta proposta s'hi assembla molt, ens agrada.

El text té molts ingredients atractius, l'autor hi estampa el seu segell. Hi trobem barreja d'humor i ironia tot encaminat cap una punyent crítica social. El tema de el culte al cos, la imatge i les aparences tan present en la societat actual, el converteix en un text molt interessant, a banda de divertit i per tant, fàcil d'arribar a un sector gran de públic.

La Troca hi volem ser per tot això i per més. Perquè pensem i creiem en el teatre fet amb cura i respecte. Teatre per divertir, per arribar a molts públics, però també que compleixi la funció de fer reflexionar a l'espectador.

NOTES DE DIRECCIÓ

The Shape of Things em sembla un dels millors textos de Neil LaBute. Un material que vaig descobrir al cinema, veient la versió cinematogràfica de la peça que el propi Labute va dirigir. Em va semblar una història provocadora, perversa, intel·ligent, contundent i molt divertida. Immediatament vaig començar a barrinar la manera de portar-la al teatre i, finalment, tres anys després, podem dur a terme l'espectacle.

Veig l'obra com una tragicomèdia sobre la vanitat humana, pecat aquest que, en la meua opinió, no pot trobar una forma de retrat més ajustada que aquesta que li ofereix la forma tragicòmica. M'interessa, sobretot, la dimensió de GRAN BROMA de la peça. La incontestable baixada de pantalons del protagonista que, no per casualitat, es diu Adam. M'interessa el seu cul a l'aire. Manllevant unes paraules de Lars Von Trier, "el sentiment de la tortuga panxa enlaire".

Sota el meu punt de vista, l'Adam és qualsevol de nosaltres. Tan indefens, manipulable i voluble com qualsevol de nosaltres. Algú a qui de sobte comencen a dir "*que guapo que estàs*", "*que interessant*", "*se't veu tan bé*" i coses per l'estil, i comença a creure's efectivament més guapo, més interessant, i li agafen ganes de cridar "I AM THE KING OF THE WORLD" i, és clar, quan veu que la cosa no era més que una presa de pèl, se sent com se sentiria qualsevol de nosaltres: terriblement ridícul. Perquè, amb la seva fredor, amb la seva indubtable crueltat, no es pot negar que l'Evelyn col·loca davant de l'Adam (i m'agradaria que també del públic, en la nostra versió) UN MIRALL. Ni més ni menys. I els miralls poden arribar a ser terriblement dolorosos.

En aquest sentit, veig el personatge de l'Evelyn com una mena d'àngel-dimoni, un *deus ex maquina* (el propi autor, finalment) que ens recorda salvatgement, amb ferocitat, allò que som. Ben poqueta cosa, a fi de comptes.

julio manrique

SINOPSI

L'Evelyn i l'Adam s'enamoren. L'Evelyn estudia art i està preparant la seva tesi. És una noia oberta, valenta i rebel. Tot un "esperit lliure", per dir-ho d'alguna manera.. I molt "sexy". L'Adam és tímid, pudorós, reservat, tot un "anti-heroï"... I no gaire "sexy". Poc a poc, l'Evelyn transforma l'Adam. El seu aspecte , els seus hàbits, el seu caràcter. El converteix en un noi modern, segur de si mateix. Un home atractiu. Un triomfador. Però al final resulta que l'Evelyn no estava realment enamorada de l'Adam. L'Adam ÉS la seva tesi. Una autèntica "escultura humana", un experiment, diguem-ne, "artístic". Al final resulta que la cosa no tenia res a veure amb l'amor. O això sembla.

Maqueta Lluc Castells 1 d'octubre de 2007

L'AUTOR

Neil Labute
Detroit
19/03/1963

Actor, dramaturg, director teatral, guionista, cineasta... Neil LaBute és un artista polifacètic i gens convencional. Potser per aquesta raó sempre va vestit amb un xandall de marca, i la seva pausada manera de parlar contrasta amb el seu rotund físic (1,85 m d'alçada i més de cent quilos de pes). Però no ens deixem enganyar, sota una aparença tan afable s'amaga un creador el treball del qual mai no deixa indiferent el públic, ja que hi barreja la reflexió amb la provocació, l'humor amb una colpidora amargura. Va debutar en la realització amb *In the Company of Men* (*En compañía de hombres*, 1997), premiada internacionalment. Altres títols: *Your Friends & Neighbors* (*Amigos y vecinos*, 1998), *Nurse Betty* (*Persiguiendo a Betty*, 2000) i *Possession* (*Posesión*, 2003). És autor de l'obra "Fat Pig", representada arreu amb gran exit.

NOTES DE DIRECCIÓ

“The Shape of things” em sembla un dels millors textos de Neil Labute. Un material que vaig descobrir al cinema, veient la versió cinematogràfica de la peça que el propi Labute va dirigir. Em va semblar una història provocadora, perversa, intel·ligent, contundent i molt divertida. Inmediatament vaig començar a barrinar la manera de portar-la al teatre i, finalment, tres anys després, podem dur a terme l'espectacle.

Veig l'obra com una tragicomèdia sobre la vanitat humana, pecat aquest que, en la meua opinió, no pot trobar una forma de retrat més ajustada que aquesta que li ofereix la forma tragicòmica. M'interessa, sobretot, la dimensió de GRAN BROMA de la peça. La incontestable baixada de pantalons del protagonista que, no per casualitat, es diu Adam. M'interessa el seu cul a l'aire. Manllevant-li unes paraules a Lars Von Traer, “el sentimiento de la tortuga patas arriba”.

Sota el meu punt de vista, l'Adam és qualsevol de nosaltres. Tan indefens, manipulable i voluble com qualsevol de nosaltres. Algú a qui de sobte comencen a dir-li, “que guapo estàs”, “que interessant”, “se't veu tan bé” i coses per l'estil i comença a creure's efectivament més guapo, més interessant, i li agafen ganes de cridar “I AM THE KING OF THE WORLD” i, és clar, quan veu que la cosa no era més que una presa de pèl, se sent com se sentiria qualsevol de nosaltres: terriblement ridícul. Perquè, amb la seva fredor, amb la seva indubtable crueltat, no es pot negar que l'Evelyn col·loca davant de l'Adam (i m'agradaria que també del públic, en la nostra versió) UN MIRALL. Ni més ni menys. I els miralls poden arribar a ser terriblement dolorosos. En aquest sentit, veig el personatge de l'Evelyn com una mena d'àngel-dimoni, un déus exmaquina (el propi autor, finalment) que ens recorda salvatgement, amb ferocitat, allò que som. Ben poqueta cosa, a fi de comptes.

***The Shape of things ,
La Forma de les coses
de Neil Labute***

FITXA ARTÍSTICA

Repartiment:

Cristina Genebat
Mireia Aixelà
Marc Rodríguez
Xavier Ricart

Traducció: Cristina Genebat

Espai Sonor: Dani Aznar

Escenografia: Lluç Castells

Vestuari: Maria Armengol

Il.luminació: Jaume Ventura

Video: Ivan Carrero

Caracterització: Ignasi Ruiz

Adjudant de direcció: Norbert Martínez

Direcció: Julio Manrique

Una producció de:

La Troca / Teatre Lliure

Espectacle guardonat amb:

XIV PREMIS BUTACA – Edició 2008

BUTACA al Millor espectacle de Petit Format.
BUTACA al Millor director teatral – JULIO MANRIQUE

XV PREMIS DE LA CRÍTICA TEATRAL DE BARCELONA

Premi a la millor interpretació masculina per Marc Rodríguez .

Currículums

julio manrique

Llicenciat en dret per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, cursa els tres cursos oficials d'Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, després de quatre anys de formació a l'Aula de Teatre de la Universitat Pompeu Fabra i el Col·legi del Teatre de Barcelona. Fa un curs de treball sobre l'obra de William Shakespeare organitzat per la Unió de Teatres d'Europa, a càrrec de Bruce Meyers.

S'estrena professionalment el 1994 sota la direcció de Josep Maria Mestres (*Enemic de classe*), amb qui ha treballat en diversos muntatges (*Klowns*, *Salvats!*, *Fashion Feeling Music*, *Romeo i Julieta*). Des d'aleshores Ha treballat també amb Rafel

Duran (*L'alfabet de l'aigua*, *Perifèria Koltès*), Tamzin Townsend (*Macbeth*), Pep Anton Sánchez (*Bunyols de quaresma*), Joan Ollé (*Así que pasen cinco años*) i Calixto Bieito (*Mesura per mesura*). Els seus darrers muntatges han estat *Terra Baixa*, dir. Ferran Madico; *Ànsia* (Premi de la Crítica de Barcelona) i *El pes de la palla*, dir. Xavier Albertí; *Far Away*, dir. Peter Brook; *The bug (el virus)*, dir. David Selvas, *Salamandra*, dir. Toni Casares, i *Titus Andrònic* (Premi de la Crítica de Barcelona) i *Juli Cèsar*, dir. Àlex Rigola. El 2004 va estrenar una peça seva, *El miedo y la música*, al STI-CC. També ha participat en les sèries televisives *Nissaga: l'herència*, *Temps de silenci* i *Porca Misèria*, i a les telemovies *Valèria* i *L'estratègia del cucut*, de Sílvia Quer; *Delta*, d'Oriol Ferrer i *Coses que passen*, de Sílvia Munt. En cinema destaca la seva participació a *Soldados de Salamina*, de David Trueba i a *Febrero*, de Sílvia Quer. Ha participat també a *En Pólvora*, d'Àngel Guimerà, dir. Sergi Belbel i, com a director, *Els boscos*, de David Mamet. Pel Festival Barcelona Grec de 2006 va participar a *Arbusht* un text de Paco Zarzoso dirigit per Àlex Rigola i el 2007 entra a formar part de la companyia Teatre Lliure on ha participat en l'explotació en gira d'*Otel·lo*, *European House* i ha format part també del repartiment d'*El dúo de la Africana*, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé i de *2666* de Roberto Bolaño amb adaptació de Pablo Ley i Àlex Rigola (2007). Amb *La forma de les coses*, s'estrena com a director al Teatre Lliure. L'últim espectacle que ha dirigit és "Product" de Mark Ravenhill, estrenat a la Sala Becket (2009). Com actor està representant *Hamlet* de William Shakespeare, dirigida per Oriol Broggi estrenada en el marc del Festival Grec 2009 i que actualment està girant per Catalunya.

REPARTIMENT

mireia aixalà

Debuta com a actriu de teatre el 1997 amb *Mala Sang*, de David Plana, i des de llavors ha treballat sota la direcció de Toni Cafiero, Ferran Madico, Gabor Pompa, Pascale Henry, Toni Casares, Carme Portaceli i Paco Mir, entre d'altres. Destaca la seva participació en els espectacles *Woyzeck* i *Juli Cèsar*, dir. Àlex Rigola; *Victor o els nens al poder* de Roger Vitrac, dir. Joan Ollé; *L'estiueig* de Carlo Goldoni, dir. Sergi Belbel i *El Cafè de la Marina* i *Temptació*, dir. Rafel Duran. Ha treballat també a les sèries de televisió *La Rosa*, *La memòria dels Cargols*, *Des del balcó*, *Psico-express*, *Temps de silenci* i *Lo Cartanyà*, i a les pel·lícules *Laia*, *regal d'aniversari*, de Jordi Frades; *L'orquestra de les estrelles*, d'Eduard Cortès i *Pressumptes Implicats*, d'Enric Folch, entre d'altres. Darrerament ha treballat sota les ordres d'Arbert Tola en *Who is P?*, un Assaig Obert dirigit per David Selvas a partir de textos de Pasolini al Teatre Lliure. L'última obra on Product de Mark Ravenhill i dirigit per Julio Manrique

cristina genebat

Ha treballat amb directors com Magda Puyo (*Ricard G*, a partir de *Ricard III* de W. Shakespeare, i *Excés*, de Neil Labute); Toni Casares (*Salamandra*, de Josep Maria Benet i Jornet, i *Suite*, de Carles Batlle); Ariel García-Valdés (*Don Juan*, de Molière); Ramon Simó (*Escenes d'una execució*, de Howard Barker) o Àlex Rigola (*Juli Cèsar*, de Shakespeare) i Marta Angelat (*Tape*, d'Stephen Belber), entre d'altres. En televisió ha participat a la sèrie i a la pel·lícula *Majoria absoluta*, dir. Joaquim Oristrell. També ha traduït els següents textos de teatre: *L'illa dels esclaus*, de Marivaux, dirigida per Pep Plà a l'Artenbrut, *El virus*, de Richard Strand, dirigida per David Selvas a la Sala Muntaner, i *Product* de Mark Ravenhill, dirigida per Julio Manrique.

xavier ricart

Debuta com a actor el 1997-98 amb *Klowns*, de Monty & Cia, dir. Josep Maria Mestres, i des de llavors ha treballat sota la direcció de Jaume Melendres, Paco Mir, Pep Anton Gómez, Àlex Rigola, Carlo Formigoni i Marta Montblant, entre d'altres. Destaca especialment la seva participació en divresos muntatges dirigits per Josep Maria Mestres: *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà; *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare i *El tinent d'Inishmore*, de Martin MacDonagh. Els seus últims espectacles han estat *S.O.A. - School of America*, de Marc Angelet, estrenat al Festival Internacional Teatre Acció (FITA, Bèlgica i Itàlia). Ha treballat per a televisió a les sèries *Laberint d'ombres* i *L'un per l'altre* (TVC). Ha estat també ajudant de direcció de Josep Maria Mestres a *No és tan fàcil*, de Paco Mir i *Paradís*, de Jordi Galcerán i de Joan Anton Sánchez a *Mare*

Coratge, de Bertolt Brecht. Com a director, ha signat els muntatges *Amics de Joan Oliver i Miquel Martí i Pol* i *Chao Rodríguez*, (1999), *El bon Doctor* (2005), i una lectura dramatitzada d'*Accident*, de Lluïsa Cunillé (2001). El 2004 ja va treballar a les ordres de Julio Manrique al seu primer espectacle com a autor i director, *El miedo y la música*, estrenat al Sitges Teatre Internacional. Actualment treballa com a actor als programes d'humor *Polònia* i *Crackovia* de TVC.

marc rodríguez

Debuta com a actor de teatre amb *València*, de Paco Zarzoso, dir. Rafel Duran, amb qui treballa més endavant a *Una vida al teatre*, de D. Mamet, i *La dama enamorada*, de J. Puig i Ferrater. Ha estat dirigit per Joan Raja (*L'inspector*, de N. Gògol), Àlex Rigola (*Titus Andrònic* i *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare), Carme Portaceli (*El retorn al desert*, de B-M Koltès, i *Hamlet-Machine*, de H. Müller) i Josep Maria Mestres (*Romeo i Julieta*, de W. Shakespeare), entre d'altres. Darrerament ha participat en *Obra vista*, de Jordi Prat i Coll. En televisió ha col·laborat a les sèries *Nissaga*, *L'herència*, *7 de notícies*, *Pagats per riure*, *Jet lag*, *Majoria absoluta*, *Porca misèria* i *El pulso*, i a les pel·lícules *Freetown*, de Javier Arazola, *Delta*, d'Oriol Ferrer i *Rapados*, de Roman Parrado. Ha fet també cinema en dues ocasions: *Salvador*, dir. Manel Hueriga, i *Tu vida en 65 minutos*, dir. Maria Ripoll. El 2004 també va treballar a les ordres de Julio Manrique al seu primer espectacle com a autor i director, *El miedo y la música*, estrenat al Sitges Teatre Internacional. L'últim espectacle on ha participat és *Días Mejores* de Richard Dresser, dirigit per Alex Rigola i produït per el Teatro de la Abadía

Contacte:

C. Fontanilles 2, ppal. 2a
17001 Girona
T 972 200 564
www.latroca.com